

Członkowie honorowi Polskiego Towarzystwa Leśnego z lat 2014-2017

Polskie Towarzystwo Leśne istnieje już ponad 135 lat, od czasu gdy powstało – jako Galicyjskie Towarzystwo Leśne – na terenie ówczesnego zaboru austriackiego w 1882 roku. Do zwyczajów tej organizacji należy wyróżnianie szczególnie zasłużonych dla jej działalności postaci poprzez nadawanie im zaszczytnego tytułu członka honorowego. Jako pierwszy – już w 1882 roku – otrzymał go wybitny polski leśnik i zarazem pomysłodawca oraz współzałożyciel Towarzystwa: Henryk Strzelecki (1819-1901). Od tamtego czasu tytułem tym uhonorowano łącznie 118 osób. Byli wśród nich zarówno arystokraci, wielcy posiadacze ziemscy, wysocy urzędnicy leśni, naukowcy, jak i zwykli leśnicy oraz sympatycy lasów czynnie działający na rzecz rozwoju PTL. Aby zachować pamięć o tych postaciach, do zwyczajów Towarzystwa należy publikowanie ich biografii na łamach czasopisma „Sylvan” oraz na kartach okolicznościowych publikacji. Ostatnia taka pozycja ukazała się w 2013 roku. Obejmowała ona życiorysy łącznie 109 członków honorowych Towarzystwa. Od tego czasu tytuł członka honorowego Polskiego Towarzystwa Leśnego nadano następnym 9 osobom.

Podczas 114 Zjazdu Delegatów Oddziałów PTL, który obradował w dniach 3-5 września 2014 roku w Zielonej Górze, godność członka honorowego otrzymali dr hab. inż. Jan Głaz i mgr inż. Leszek Antoni Lubczyński. Na 116 Zjeździe, który odbył się w dniach 7-9 września 2016 roku w Cetniewie, członkami honorowymi Towarzystwa zostały aż cztery osoby: prof. dr hab. Władysław Chałupka, mgr inż. Bogdan Gieburowski, dr inż. Kazimierz Szabla i mgr inż. Adam Szempliński. Na 117 Zjeździe PTL, który miał miejsce w dniach 6-8 września 2017 roku w Gnieźnie, nadano godność członka honorowego Towarzystwa trzem osobom. Byli to: inż. Zygmunt Cichocki, mgr inż. Jerzy Flisykowski oraz dr inż. Stanisław Zajączkowski. Poniżej przedstawiono sylwetki tych osób w kolejności nadawania tytułu.

Jan Głaz

Urodził się 8 czerwca 1941 roku w Kębłowie (woj. podkarpackie). W 1956 roku ukończył szkołę podstawową w swojej rodzinnej miejscowości, po czym kontynuował naukę w Liceum Ogólnokształcącym w Mielcu. W 1960 roku uzyskał tam świadectwo dojrzałości i rozpoczął studia na Wydziale Leśnym Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Pracę magisterską „Porównanie wyników określania bieżącego przyrostu miąższości drzewostanu metodami Gieruszyńskiego, Grochowskiego i Lotscha” obronił w 1965 roku. Jej promotorem był prof. dr hab. Jerzy Grochowski, a recenzentem prof. dr hab. Bolesław Szymkiewicz.

Po studiach pracował kolejno w Biurze Urządzenia Lasu i Geodezji Leśnej Oddział w Przemysłu, Okręgowym Zarządzie Lasów Państwowych w Przemysłu, Urzędzie Wojewódzkim w Przemysłu i – po przeprowadzce do stolicy – w Zarządzie BULiGL w Warszawie. W 1987 roku uzyskał na Wydziale Leśnym SGGW w Warszawie stopień naukowy doktora na podstawie pracy „Zmiany udziału jodły pospolitej (*Abies alba* Mill.) w drzewostanach karpackiej krainy przyrodniczo-leśnej”, której promotorem był prof. dr hab. Eugeniusz Bernadzki, a recenzentami prof. dr hab. Kazimierz Urbański z AR w Poznaniu i prof. dr hab. Stanisław Bellon z SGGW. Od października

1990 roku był zatrudniony w Zakładzie Urządzania Lasu, a następnie w Zakładzie Urządzania i Monitoringu Lasu Instytutu Badawczego Leśnictwa. Od października 2006 roku do 2010 roku pełnił obowiązki kierownika Zakładu. Stopień naukowy doktora habilitowanego nauk leśnych otrzymał w 2008 roku na podstawie rozprawy „Zasady funkcjonowania zrównoważonego gospodarstwa leśnego na przykładzie regionu uprzemysłowionego”. Redaktorami wydawniczymi byli prof. dr hab. Edward Stępień i dr hab. Lech Plotkowski. Praca była opublikowana przez IBL w 2007 roku. Powstała ona po realizacji tematu „Opracowanie i praktyczne sprawdzenie koncepcji zrównoważonego rozwoju leśnictwa wielofunkcyjnego w regionie uprzemysłowionym”, zaproponowanego przez prof. dr hab. Andrzeja Klocka. Pierwszy etap zrealizowano w Nadleśnictwie Kobiór przy udziale RDLP Katowice, natomiast wdrożenie częściowo w Nadleśnictwie Rybnik. W 2010 roku dr hab. Jan Głaz uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego IBL. Na emeryturę przeszedł w 2011 roku.

Jan Głaz ukończył studia podyplomowe w zakresie ochrony środowiska w Krakowie oraz zarządzania lasu w LZD w Rogowie. Był wykładowcą na dwóch kierunkach studiów podyplomowych oraz na wielu szkoleniach organizowanych przez Ministerstwo Środowiska, DGLP, BULiGL oraz IBL. Recenzował wnioski badawcze zwartych wydawnictw, kilkadziesiąt artykułów publikowanych w „Leśnych Pracach Badawczych” oraz dokumentację naukową IBL. Jest autorem i współautorem kilkunastu planów urządzenia lasu dla nadleśnictw i dwóch etapów przebudowy drzewostanów sosnowych w Roztoczańskim Parku Narodowym oraz autorem kilkudziesięciu uproszczonych planów dla lasów prywatnych i metodyki corocznej aktualizacji stanu lasu dla PGL Lasy Państwowe. Uczestniczył w pracach wielu zespołów eksperckich powoływanych przez Ministerstwo Środowiska i Dyrekcji Generalnej Lasów Państwowych (DGLP). Prowadził wykłady w studium podyplomowym oraz na szkoleniach. Był członkiem zespołu doradczego DGLP ds. informatyki, członkiem zespołu ds. opracowania założeń ogólnych systemu informatycznego Lasów Państwowych, członkiem Komitetu Organizacyjnego konferencji naukowo-technicznej „Systemy informacji przestrzennej o lasach” (Politechnika Warszawska), przewodniczącym zespołu ds. opracowania strategii użytkowania powołanego przez Ministerstwo Środowiska, członkiem zespołu ds. informacji przestrzennej w leśnictwie i centralnego banku danych powołanego przez Ministerstwo Środowiska, p.o. przewodniczącego zespołu ds. opracowania kierunków nowelizacji instrukcji urządzenia lasu, członkiem zespołu ds. opracowania zasad trwale zrównoważonej gospodarki leśnej powołanego przez Ministerstwo Środowiska, członkiem zespołu opracowującego założenia polityki leśnej państwa, członkiem Komisji Planu Ochrony Roztoczańskiego Parku Narodowego, członkiem zespołu konsultacyjnego projektu badawczego nr 024-13 „Koncepcja systemu informacji przestrzennej w Polsce”, konsultantem rewizji nadzwyczajnej planu ochrony ekosystemów leśnych RPN (2000 rok), członkiem zespołu do opracowania nowelizacji instrukcji zarządzania lasu oraz członkiem zespołu ds. opracowania kierunków i koncepcji ogólnej zagospodarowania obszarów pohuraganowych w nadleśnictwach północno-wschodniej Polski (Zarządzenie nr 71 dyrektora generalnego LP z dnia 12.09.2002 roku). Na założeniach wypracowanych przez niego w latach 1983-2012 funkcjonował system corocznej aktualizacji stanu lasów w Polsce. Współpracował z EFI oraz zespołem SCEFORMY w zakresie organizacji danych o zasobach drzewnych w Polsce.

W 1989 roku IBL wraz z Janem Głazem przystąpił do uruchomienia monitoringu uszkodzeń lasu (monitoring biologiczny), zakładając 1500 Stałych Powierzchni Obserwacyjnych I rzędu (SPO I) i przeprowadzając pierwsze obserwacje cech morfologicznych koron drzew próbnych. W tym samym roku Polska z jego udziałem przystąpiła do międzynarodowego programu „Ocena i monitoring wpływu zanieczyszczeń powietrza na lasy”, a wyniki krajowego monitoringu lasu

zostały zamieszczone w raporcie „Condition in Europe”. Wyniki jego badań „Wiek dojrzałości do odnowienia” i „Analiza wartości i procedury ustalania wieków rębności w PGL LP oraz propozycje nowych rozwiązań w tym zakresie” zostały wdrożone do praktyki leśnej.

W latach 1991-2014 był członkiem rady naukowej Roztoczańskiego Parku Narodowego z siedzibą w Zwierzyńcu. Wspólnie z prof. dr. hab. Henrykiem Żyburą sprawował nadzór merytoryczny nad tą częścią Parku. Był często zapraszany przez RDLP do Białowieży, w tym przez 3 lata zasiadał w radzie społeczno-naukowej Białowieckiego Parku Narodowego. Dość jednoznacznie odnosił się tam do etatu cięć, na ogół mocno zaniżanego. Kilka lat wcześniej opracował referat dotyczący analizy obowiązującego prawa w odniesieniu do lasów Puszczy.

Gdy w 2002 roku w północno-wschodnim regionie Polski (z największym nasileniem w Nadleśnictwie Pisz) przeszedł huragan, DGLP powołała komisję do oceny szkód i zagospodarowania uszkodzonego lasu. 475 ha przeznaczono na las referencyjny „Szast”. Do składu komisji powołano też dr. hab. Jana Głaza. Opracował tam sposób inwentaryzacji szkód, który był wykorzystany w pracy badawczej wykonanej pod kierunkiem prof. dr. hab. Kazimierza Rykowskiego.

Działalność naukowa dr. hab. Jana Głaza (samodzielna i w zespołach autorskich) obejmuje 23 oryginalne prace badawcze, 53 inne prace badawcze, 28 prac publikowanych (w tym popularnonaukowych), 62 dokumentacje naukowe i ekspertyzy oraz wnioski racjonalizatorski. Pod jego redakcją ukazał się „Poradnik prywatnego właściciela lasu”. Jest autorem „Instrukcji w sprawie sporządzania uproszczonych planów urzędzenia lasu”, „Instrukcji w sprawie inwentaryzacji stanu lasu” oraz współautorem dwóch monografii i dwóch podręczników. Recenzował również liczne monografie i prace naukowe.

Dr hab. Jan Głaz brał udział w sympozjum nt. metod oceny zmian zachodzących w ekosystemach leśnych, konferencji „System informacyjny leśnictwa a bank danych” i seminarium naukowym „Ekspertyza ekonomiczna jako integralna część planu urzędzenia lasu” (2015). Był członkiem Rady Towarzystw Naukowych PAN. W 2014 roku brał udział w Kongresie Rady Towarzystw Naukowych, będąc jednocześnie przewodniczącym Oddziału.

Jako członek Ligi Ochrony Przyrody w Przemyślu, Jarosławiu i innych miejscowościach wygłaszał prelekcje o stanie przyrody, w tym i lasów. Gdy po utworzeniu województwa przemyskiego zawiązano Zarząd Wojewódzki Ligi Ochrony Przyrody, pełnił w nim funkcję wiceprzewodniczącego. Dobrze zna Bieszczady, Beskid Niski, Beskid Śląski i Żywiecki, a także Roztocze, Pogórze Karpackie i Beskid Sądecki.

Od 1965 roku należy do Polskiego Towarzystwa Leśnego. W latach 1973-1976 był wiceprzewodniczącym ZO PTL w Przemyślu. W latach 2003-2014 sprawował funkcję wiceprzewodniczącego ZG PTL. Przez dwie kadencje był skarbnikiem ZG PTL. Przez wiele lat pełnił funkcję przewodniczącego Oddziału PTL w Warszawie (1983-1992 i 1998-2003). Jest także członkiem Komisji Odznaczeń ZG PTL (od 1984 roku), a od 1987 roku zasiada w niej jako przewodniczący. Brał udział jako referent w kilku sesjach naukowych podczas zjazdów PTL. Polskie Towarzystwo Leśne i Zarząd BULiGL zorganizowały w ramach wymiany wiele wyjazdów z jego udziałem do krajów europejskich: do Belgii, Finlandii, Austrii, Szwecji i Niemiec oraz na Litwę, Czechosłowację, Ukrainę i Węgry. Do jego zasług należy też zaliczyć liczne referaty i wystąpienia w Oddziałach PTL.

Dr hab. Jan Głaz za działalność naukową i społeczną otrzymał wiele nagród, w tym: wyróżnienie Ministra Rolnictwa za pracę doktorską, nagrodę zespołową Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych za „Projekt systemu informatycznego Lasów Państwowych ze szczególnym uwzględnieniem nadleśnictwa. Rozszerzone założenia organizacyjno-techniczne”, udział w nagrodzie zespołowej Ministra Środowiska za wybitne osiągnięcia twórcze w dziedzinie

ochrony środowiska, gospodarki wodnej, geologii, leśnictwa i ochrony przyrody za pracę „Zalesianie terenów porolnych”, nagrodę Ministra Środowiska za wybitne osiągnięcia twórcze w dziedzinie ochrony środowiska, gospodarki wodnej, geologii, leśnictwa i ochrony przyrody za pracę „Wytyczne w sprawie kryteriów i postępowania przy określaniu indywidualnego wieku dojrzałości do odnowienia drzewostanów” i zespołową nagrodę III stopnia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa za opracowanie „Kataster gruntów i budynków Lasów Państwowych”. Jest Kawalerem Krzyża Kawalerskiego Orderu Odrodzenia Polski, a także Srebrnego i Złotego Krzyża Zasługi. Został również wyróżniony Kordelasem Leśnika Polskiego.

Leszek Antoni Lubczyński

Urodził się 9 stycznia 1939 roku w leśniczówce Malarz koło Łysych w leśnictwie Serafin, na terenie Puszczy Zielonej, zwanej też Puszcza Kurpiowską. Jest synem Antoniego i Heleny z domu Fiuto. Jego ojciec – Antoni Lubczyński – był absolwentem Państwowej Szkoły dla Leśniczych w Zagórzku koło Kłobucka (1928). Pracował jako praktykant w Nadleśnictwie Brzeziny koło Częstochowy, a po odbyciu służby wojskowej w artylerii polowej jako podleśniczy w Nadleśnictwie Rzeniszów na Śląsku. W 1937 roku został przeniesiony do Nadleśnictwa Serafin i zatrudniony na stanowisku leśniczego leśnictwa Serafin w Puszczy Kurpiowskiej. W czasie okupacji niemieckiej pracował jako gajowy (znał język niemiecki) w leśnictwie Serafin, prowadząc jednocześnie działalność konspiracyjną. Był współzałożycielem-organizatorem Związku Walki Zbrojnej (późniejszej Armii Krajowej) i oficerem Armii Krajowej. Po wyzwoleniu pracował jako leśniczy w leśnictwie Kuzie w Nadleśnictwie Lipniki (obecnie Myszyniec). Po aresztowaniu w 1946 roku przez Urząd Bezpieczeństwa w Ostrołęce i zwolnieniu po trzech tygodniach został przeniesiony na własną prośbę do leśnictwa Żuki w Nadleśnictwie Sierpc. Zmarł 8 marca 1950 roku.

Leszek Lubczyński ukończył szkołę średnią w 1956 roku w Kłobucku. W latach 1956-1961 studiował na Wydziale Leśnym SGGW w Warszawie, uzyskując stopień mgr. inż. leśnictwa. Jest absolwentem wielu szkoleń i kursów w zakresie koordynacji nauki organizowanych przez byłe Ministerstwo Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, w tym „Studium organizacji badań” (1972) w Ośrodku Postępu Techniki w Katowicach oraz studium podyplomowego przy Wydziale Leśnym SGGW „Ochrona Parków Narodowych” (1992).

W latach 1961-1971 pracował w Biurze Urządzania Lasu i Geodezji Leśnej (b. BULiPL) na stanowiskach: asystent taksatora (Oddział w Łodzi), starszy asystent, taksator i starszy taksator (Oddział w Warszawie), sporządzając plany urządzania lasu na okresy 10-letnie w lasach państwowych i prywatnych. W latach 1971-1985 był zatrudniony w Ministerstwie Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego. Do 1983 roku jako starszy inspektor, naczelnik wydziału i główny specjalista w Departamencie Techniki i Współpracy z Zagranicą zajmował się koordynacją prac naukowo-badawczych i wdrożeniowych w resorcie, następnie w Departamencie Ochrony Przyrody pracował na stanowisku głównego specjalisty w zakresie powoływania nowych parków narodowych, działalności naukowo-badawczej oraz współpracy z radami naukowymi parków i Państwową Radą Ochrony Przyrody. W latach 1985-1988 zajmował się nadzorem nad działalnością parków narodowych w Departamencie Leśnictwa i Parków Narodowych Ministerstwa Rolnictwa, Gospodarki Żywnościowej i Leśnictwa. Następnie w latach 1988-1998 był zastępcą dyrektora, a potem, do września 2000 roku, dyrektorem Krajowego Zarządu Parków Narodowych. Później pracował jako ekspert

w Wydziale Ochrony Przyrody w Narodowym Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, skąd z końcem kwietnia 2007 roku przeszedł na emeryturę.

Od maja do lipca 1974 roku był stypendystą rządu fińskiego w Instytucie Badawczym Leśnictwa w Helsinkach. Tematem stypendium było „Wdrażanie rezultatów prac naukowo-badawczych do praktyki leśnej”. W czasie pobytu w Finlandii miał możliwość zapoznania się nie tylko z lasami, ale także z praktyczną działalnością, w tym z nowoczesnymi technologiami, szczególnie w szkółkarstwie, z hodowlą sadzonek z zakrytym systemem korzeniowym, kompleksową mechanizacją prac w lesie zarówno w hodowli, jak i pozyskaniu, zastosowaniem techniki komputerowej do prac prognostycznych, statystycznych i badawczych oraz ze sporządzaniem wielkoobszarowej inwentaryzacji stanu i zasobności lasów, także z wykorzystywaniem zdjęć lotniczych. Wnioski zawarte w sprawozdaniu złożonym w Ministerstwie Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego zostały przekazane do Naczelnego Zarządu Lasów Państwowych i Instytutu Badawczego Leśnictwa w Warszawie do wykorzystania w pracach leśnych, badawczych i organizacyjnych.

Jest autorem wielu artykułów z zakresu leśnictwa i ochrony przyrody, publikowanych w czasopiśmie branżowych (m.in. w „Postępach Techniki w Leśnictwie”, „Głosie Lasu”, „Lesie Polskim”, „Sylwanie”, „Aurze”, „Przyrodzie Polskiej”, „Parkach Narodowych i Rezerwach Przyrody”, „Kosmosie” i „Parkach Narodowych”) oraz odczytów i referatów, m.in. „Organizacja ochrony przyrody w Polsce” (1998) oraz „Polskie Towarzystwo Leśne – struktura i funkcjonowanie” (2003), ogłoszonych w Ośrodku Edukacyjno-Muzealnym Roztoczańskiego Parku Narodowego.

Leszek Lubczyński był członkiem rad naukowych Instytutu Badawczego Leśnictwa, Zakładu Ochrony Przyrody i Zasobów Naturalnych PAN (obecnie Instytut Ochrony Przyrody PAN), Stacji Badawczej Rolnictwa Ekologicznego i Hodowli Zachowawczej PAN w Popielnie, Rady Leśnictwa przy Ministrze Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa oraz Ośrodka Kultury Leśnej w Gołuchowie.

W latach 1990-2000 organizował współpracę międzynarodową polskich parków narodowych z ich odpowiednikami w Europie i poza nią (m.in. USA, Australia, Japonia). W ramach wymiany bezdewizowej oraz programu PHARE wyjeżdżał za granicę na różnego rodzaju szkolenia i konferencje przeciętnie około 40 pracowników parków narodowych rocznie. W 1998 roku podpisał umowę o bezdewizowej współpracy z Zarządkiem Parków Narodowych USA (National Park Service), w ramach której nastąpiło kilka wzajemnych wizyt.

W latach 1999-2000 był przedstawicielem Polski do współpracy z Federacją Parków Natury i Parków Narodowych Europy „EUROPARC” (Federation of Nature and National Parks of Europe). Był głównym organizatorem konferencji „EUROPARC 99”, która odbyła się w Polsce w 1999 roku w Zakopanem w Tatrzańskim Parku Narodowym. Konferencja, sponsorowana i zorganizowana pod patronatem Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa oraz Dyrektora Krajowego Zarządu Parków Narodowych, poświęcona była zagadnieniu współpracy transgranicznej parków narodowych („Transcending Borders – Parks of Europe”) na przykładzie transgranicznej współpracy w Tatrach (polskich i słowackich) i wspólnego Światowego Rezerwatu Biosfery MaB UNESCO. W konferencji brało udział 250 uczestników z 32 krajów Europy i USA.

Jest aktywnym działaczem Polskiego Towarzystwa Leśnego. Od wstąpienia do PTL w 1962 roku pełnił szereg różnych funkcji, zaczynając od zbierania składek w kole PTL przy BULiPL. W latach 70. był członkiem Zarządu, skarbnikiem oraz wiceprzewodniczącym Oddziału Warszawskiego PTL. Od 1982 do 2014 roku, w kolejnych kadencjach, był członkiem Zarządu Głównego PTL i jego Prezydium, w tym w czterech kadencjach (1994-2006) pełnił funkcję wiceprzewodniczącego ZG PTL. W latach 1982-2003 był przewodniczącym Komisji Organiza-

cyjnej przy ZG PTL. Od 1982 roku był członkiem Komisji Odznaczeń przy ZG PTL. W 1982 roku działał w Komitecie Organizacyjnym Jubileuszowej Sesji Naukowej z okazji 100-lecia PTL. Był członkiem Komitetu Organizacyjnego V Kongresu Leśników Polskich (PTL, Sala Kongresowa PKiN w Warszawie, 1997). Niejednokrotnie reprezentował ZG PTL na zebraniach oddziałów PTL, między innymi Świętokrzyskiego, Białostockiego, Olsztyńskiego, Warszawskiego i Ciechanowskiego. Leszek Lubczyński był autorem obowiązującego w latach 1985-2006 Statutu PTL uchwalonego przez 84 Zjazd Delegatów Oddziałów PTL w Sopocie w 1984 roku, regulaminów organizacyjnych zatwierdzanych również przez ten zjazd (regulamin obrad Zjazdu Delegatów Oddziałów PTL, regulamin ZG PTL, regulamin Głównej Komisji Rewizyjnej PTL, regulamin Sądu Koleżeńskiego PTL) oraz regulaminów zatwierdzonych przez ZG PTL w 1984 roku (regulamin Prezydium ZG PTL, regulamin obrad Walnego Zebrania Oddziału PTL, regulamin Zarządu Oddziału PTL, regulamin przyznawania odznaki honorowej PTL). Był autorem wniosku PTL złożonego do Komitetu Narodowego do spraw Współpracy z Międzynarodowym Programem Człowiek i Biosfera (UNESCO-MaB) Polskiej Akademii Nauk o utworzenie z całej Puszczy Białowieskiej Rezerwatu Biosfery. Wniosek ten został pozytywnie przyjęty i zrealizowany – cała Puszcza Białowieska została wpisana na listę programu UNESCO „Człowiek i Środowisko”. W wielu publikacjach i spotkaniach podkreślał rolę i znaczenie, jakie PTL odegrało w polskim leśnictwie i ochronie przyrody.

Za działalność w Polskim Towarzystwie Leśnym został wyróżniony srebrną (1974) i złotą (1982) odznaką honorową PTL. Za zasługi dla leśnictwa i ochrony przyrody odznaczono go Srebrnym Krzyżem Zasługi i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (2000), Kordełsem Leśnika Polskiego (2000) oraz innymi odznaczeniami i odznakami państwowymi, resortowymi, branżowymi i organizacji ekologicznych pozarządowych, m.in. odznaką Zasłużonego dla Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego, srebrną i złotą odznaką Zasłużonego dla Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, brązowym i srebrnym medalem Za Zasługi dla Obronności Kraju, honorową odznaką Ligi Ochrony Przyrody Zasłużonego dla Ochrony Przyrody, Zieloną Kartą Uznania LOP za „znakomitą pracę i działalność na rzecz polskich parków narodowych”, a także okolicznościowymi medalami, m.in. medalem 100-lecia PTL, medalem 50-lecia IBL, medalami pamiątkowymi BULiGL oraz medalem 25-lecia Federacji EUROPARC.

Uzyskał stopień kapitana rezerwy wojsk piechoty zmechanizowanej. Ukończył Studium Wojskowe przy SGGW (1960), kurs dowódców plutonu (1963) i kompanii (1974) piechoty zmechanizowanej w ośrodku Szkolenia Oficerów Rezerwy Piechoty w Rembertowie.

W 1962 roku zawarł związek małżeński z Hanną Marią Cybulską, absolwentką Wydziału Technologii Żywności SGGW. Ma dwoje dzieci: Joannę Marię (1967) i Ziemowita Antoniego (1974).

Władysław Chałupka

Urodził się 16 czerwca 1946 roku w Pławcach (pow. Środa Wlkp.). W 1960 roku ukończył szkołę podstawową w Przewozie (pow. Żary), po czym kontynuował edukację w Liceum Ogólnokształcącym w Środzie Wielkopolskiej. Uzyskawszy tam w 1964 roku świadectwo dojrzałości, rozpoczął studia wyższe na Wydziale Leśnym Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu (dzisiejszy Uniwersytet Przyrodniczy w Poznaniu). W 1969 roku otrzymał tytuł magistra inżyniera leśnictwa. Od 1 października 1969 roku do 31 października 1970 roku pracował na macierzystym wydziale, po

czym zatrudnił się w charakterze pracownika naukowego w Instytucie Dendrologii PAN w Kórniku, gdzie pozostał aż do emerytury. W 1974 roku odbył dwumiesięczny staż naukowy w Forest Research Institute w Finlandii. W 1976 roku uzyskał stopień doktora nauk leśnych na Wydziale Leśnym Akademii Rolniczej w Poznaniu na podstawie rozprawy „Badania nad obfitością kwitnienia świerka pospolitego (*Picea abies* (L.) Karst.) w zależności od warunków siedliskowych”. Dziesięć lat później habilitował się na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu na podstawie pracy „Regulacja kwitnienia na plantacjach nasiennych sosny zwyczajnej (*Pinus sylvestris* L.) i świerka pospolitego (*Picea abies* (L.) Karst.)”. W ramach rocznego kontraktu od lutego 1992 roku do stycznia 1993 roku przebywał na Uniwersytecie Wisconsin (Madison, USA). W 1994 roku uzyskał tytuł profesora nauk leśnych. W Instytucie Dendrologii PAN pełnił wiele funkcji i piastował liczne stanowiska. Był kierownikiem Pracowni Genetyki Populacyjnej (1982-1994), kierownikiem Pracowni Rozmnażania Generatywnego (1994-2004), kierownikiem Zakładu Genetyki (1996-2004) i kierownikiem Pracowni Genetyki Populacyjnej (2005-2014). Na emeryturę przeszedł z dniem 31 grudnia 2016 roku, po przepracowaniu w Instytucie Dendrologii Polskiej Akademii Nauk ponad 46 lat.

Zainteresowania naukowe prof. Chałupki koncentrują się wokół zagadnień dotyczących genetyki ilościowej drzew leśnych i fizjologii drzew leśnych, a także bioetyki oraz historii leśnictwa. Był kierownikiem licznych grantów i projektów badawczych. Do najważniejszych należą: „Wpływ zanieczyszczonego środowiska na rozmnażanie generatywne sosny zwyczajnej” (Komitet Badań Naukowych, 1994-1997), „Badania zmienności genetycznej wybranych populacji, rodów i osobników (WDN i ich potomstwa w uprawach pochodnych) na przykładzie sosny zwyczajnej” (Dyrekcja Generalna Lasów Państwowych, 1999-2003) i „Zachowanie i wzbogacanie różnorodności genetycznej w hodowlanych populacjach gatunków drzew leśnych” (Dyrekcja Generalna Lasów Państwowych, 2006-2010). Współpracował również jako wykonawca przy projekcie „TREEBREEDEX: a working model network of tree improvement for competitive, multi-functional and sustainable European forestry” (EU Project, RICA, 2006-2011) oraz „Środowiskowo-genetyczne uwarunkowania produktywności ekosystemów leśnych na gruntach leśnych i poprzemysłowych” (Dyrekcja Generalna Lasów Państwowych).

Profesor Władysław Chałupka ma bardzo bogaty i różnorodny dorobek naukowy. Jest autorem lub współautorem 21 monografii i podręczników naukowych, kilkudziesięciu artykułów recenzowanych opublikowanych w cenionych periodykach krajowych i zagranicznych oraz licznych publikacji o charakterze popularnonaukowym, a także doniesień sympozjalnych i konferencyjnych. Jest recenzentem artykułów w wielu uznanych polskich i zagranicznych tytułach naukowych, takich jak „Acta Biologica Cracoviensia Seria Botanica”, „Acta Societatis Botanicorum Poloniae”, „Annals of Forest Science”, „Baltic Forestry”, „Canadian Journal of Forest Research”, „Dendrobiology”, „Forest Ecology and Management”, „Forest Genetics”, „Silva Fennica” i „Tree Physiology”. Na szczególne podkreślenie zasługują liczne publikacje profesora dotyczące historii leśnictwa polskiego, w których z wielkim znanstwem przedstawia dzieje tej gałęzi gospodarki oraz tworzących ją postaci.

Jako uznany naukowiec i wybitny specjalista w swoich dziedzinach był w latach 2008-2012 delegatem Instytutu Dendrologii PAN do Naukowego Zespołu Doradczego przy Dyrektora Generalnym Lasów Państwowych. W latach 2008-2009 pełnił funkcję przewodniczącego Zespołu Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych ds. opracowania „Programu ochrony różnorodności biologicznej oraz zachowania zasobów genowych i hodowli drzew w Lasach Państwowych na lata 2011-2035”. W latach 2005-2006 był członkiem Zespołu Specjalistycznego Nauk Leśnych i Drzewnych P06L Ministerstwa Nauki i Informatyzacji ds. oceny wniosków o finansowanie

projektów badawczych. Od 2003 do 2004 roku wchodził w skład Zespołu Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych ds. opracowania „Programu testowania potomstwa drzew leśnych”.

W swej bogatej karierze zawodowej odbył liczne zagraniczne podróże służbowe, w tym do krajów takich jak: Austria (1975), Belgia (2009), Białoruś (2002), Czechosłowacja (1978), Estonia (1996), Finlandia (1974, 1991, 1995, 2007), Francja (1983, 2000, 2002, 2005, 2006, 2009, 2010), Hiszpania (2008), Holandia (2008), Jugosławia (1968, 1975, 1986), Kanada (1979, 1992, 1993), Korea Południowa (2010), Litwa (1989, 1994), Łotwa (1986), Malezja (2000), Niemcy (2008, 2009), Rosja (1986, 1989), Rumunia (1977, 2010), Słowacja (1997), Szwecja (2007), Turcja (1975), USA (1979, 1992, 2006), Węgry (1982, 1987), Wielka Brytania (2010) i Włochy (2009).

Professor Chałupka należy do licznych organizacji i stowarzyszeń naukowych, w których piastował lub piastuje wiele odpowiedzialnych stanowisk. W latach 1986-2014 był członkiem Międzynarodowej Unii Leśnych Organizacji Badawczych (IUFRO). W latach 1986-1990 był zastępcą przewodniczącego, a w latach 1990-2000 przewodniczącym IUFRO WP S2.01.05. Reproductive Processes. W latach 1996-2005 pełnił funkcję zastępcy koordynatora IUFRO Section S2.01.00. Physiology. W latach 2006-2010 był delegatem Polski, a w latach 2010-2014 zastępcą delegata Polski do IUFRO International Council (Rada Międzynarodowa IUFRO). Od 1999 roku jest członkiem, a w latach 2011-2014 był przewodniczącym Komitetu Narodowego ds. IUFRO. Od 2003 roku wchodzi w skład Komitetu Nauk Leśnych PAN (obecnie Komitet Nauk Leśnych i Technologii Drewna), a od 2008 roku Komisji Nauk Leśnych i Drzewnych O/PAN w Poznaniu. W latach 1981-2016 był członkiem rady naukowej Instytutu Dendrologii PAN, w latach 1999-2002 piastował tam stanowisko sekretarza, a w latach 2011-2014 zastępcy przewodniczącego. Wchodzi również w skład rady naukowej Leśnego Banku Genów Kostrzyca (od 1997), w latach 2001-2015 był jej przewodniczącym, zaś od 2015 roku zasiada w niej jako członek honorowy. W latach 2003-2016 należał do rady naukowej Instytutu Badawczego Leśnictwa. Od 2010 roku wchodzi w skład rady naukowej Ośrodka Kultury Leśnej w Gołuchowie. W latach 1973-1987 był członkiem Polskiego Towarzystwa Botanicznego.

Do Polskiego Towarzystwa Leśnego wstąpił w 1996 roku. Od 1998 roku wchodzi w skład zarządu Oddziału Wielkopolskiego. W latach 2011-2014 był przewodniczącym Komisji Historycznej Zarządu Głównego PTL.

Poza działalnością naukową prof. Chałupka od wielu lat bardzo aktywnie angażuje się w działalność społeczną i religijną. Od 1975 roku należy do Duszpasterstwa Rodzin Archidiecezji Poznańskiej. W latach 1983-1989 pracował jako katecheta dla młodzieży dojeżdżającej do szkół średnich w parafii pw. Wszystkich Świętych w Kórniku. Od 1993 do 1999 roku był nauczycielem przedmiotu „wychowanie do życia w rodzinie” w Liceum Ogólnokształcącym w Kórniku. W latach 1988-2013 prowadził wykłady z zakresu problematyki małżeństwa i rodziny na Papieskim Wydziale Teologicznym w Poznaniu (później Wydział Teologiczny UAM). Był członkiem założycielem (1996), a w latach 1996-2002 wiceprezesem Zarządu Głównego Stowarzyszenia Rodzin Katolickich Archidiecezji Poznańskiej. Od 1996 roku był członkiem, a w latach 1998-2002 prezesem Koła Stowarzyszenia Rodzin Katolickich przy parafii w Kórniku. W latach 1997-2003 prowadził wykłady i seminaria na Podyplomowym Studium Nauk o Rodzinie (Grupa Poznańska) przy Akademii Teologii Katolickiej (później Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego) w Warszawie. Od 1997 do 2014 roku pełnił funkcję współredaktora „Miesięcznika Parafialnego” w Kórniku. W latach 2004-2008 wchodził w skład 69 Synodu Archidiecezji Poznańskiej jako członek Komisji ds. Wydziału Teologicznego UAM. Był również członkiem honorowego komitetu obchodów 90 Rocznicy Wybuchu Powstania Wielkopolskiego w Kórniku (2008). Jest autorem bardzo licznych artykułów i felietonów ukazujących się w rozmaitych czasopismach i publikacjach katolickich.

Za dokonania naukowe i organizacyjne prof. Chałupka otrzymał kilka nagród: International Union of Forestry Research Organization (IUFRO) Scientific Achievement Award (1986), srebrną (2003) i złotą (2008) odznakę PTL oraz Kordelas Leśnika Polskiego przyznany przez Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych (2015). Za działalność społeczną wyróżniono go również Nagrodą im. Jana Zamoyskiego od Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Nauczycieli „Warsztaty w Drodze” (2001).

Prof. Władysław Chałupka jest od 1970 roku żonaty z Aleksandrą z Borowińskich. Ma czworo dzieci i trzynaścioro wnucząt.

Bogdan Gieburowski

Urodził się 12 maja 1948 roku w Gdyni. Szkołę podstawową ukończył w Częstochowie, dokąd dojeżdżał przez kilkanaście lat z miejscowości Julianka, gdzie ojciec jego był nadleśniczym (obecnie jest to obręb Nadleśnictwa Złoty Potok). Po otrzymaniu świadectwa dojrzałości w 1965 roku wstąpił na Wydział Leśny Wyższej Szkoły Rolniczej w Krakowie. Po ukończeniu studiów w 1970 roku rozpoczął swoją karierę zawodową od pracy w jednostkach organizacyjnych Lasów Państwowych na terenie obecnego województwa śląskiego – w Nadleśnictwach Murcki (obecny obręb Nadleśnictwa Katowice) i Kobiór, a następnie, od 1975 roku, na stanowisku dyrektora Ośrodka Transportu Leśnego w Bytomiu, który – po wybudowaniu pod jego kierownictwem nowych obiektów – przeniesiony został do Świerklańca. W latach 1983-1988 był nadleśniczym terenowym i nadleśniczym Nadleśnictwa Katowice, a następnie przez okres 5 lat zastępcą dyrektora i dyrektorem ówczesnego Okręgowego Zarządu Lasów Państwowych w Katowicach. Przez kolejne 10 lat ponownie piastował stanowisko nadleśniczego Nadleśnictwa Katowice. W okresie tym przy nadleśnictwie utworzone zostało Leśne Pogotowie – obiekt przeznaczony do rekonwalescencji zwierząt dziko żyjących. W 2001 roku ponownie przeszedł do Regionalnej Dyrekcji LP w Katowicach, gdzie przez 15 lat był zastępcą dyrektora ds. Gospodarki Leśnej. W 2015 roku, po 45 latach pracy zawodowej, przeszedł na emeryturę.

W okresie swej pracy w Lasach Państwowych na Śląsku, a w szczególności w regionie Górnośląskiego Okręgu Przemysłowego, usilnie i z pełnym zaangażowaniem realizował w praktyce przebudowę drzewostanów. Kierował zespołami leśników, wysiłkiem których zamierające śląskie lasy przekształcone zostały w bardziej dostosowane do warunków lokalnych piękne drzewostany, z przewagą w składzie gatunkowym gatunków liściastych. Ma duże i konkretne osobiste zasługi w przekształcaniu zapadlisk górniczych w obiekty stawowe i w ośrodki wypoczynku niedzielny. Jest orędownikiem edukacji ekologicznej, animatorem i współtwórcą budowy obiektów edukacyjnych (izb i ścieżek ekologicznych) w wielu nadleśnictwach. W działaniach swych doskonale współpracował z licznymi samorządami Śląska, Zagłębia, Beskidów, Ziemi Częstochowskiej i Opolszczyzny.

W ostatnich latach był aktywnie zaangażowany w budowę sieci przeciwpożarowych wież obserwacyjnych w lasach – w wyniku czego na terenie RDLP powstało 65 takich obiektów, znacząco poprawiając stan ochrony przeciwpożarowej. Współtworzył „Program dla Beskidów”, w oparciu o który realizowane było usuwanie skutków kłęski zamierania drzewostanów świerkowych w Beskidzie Śląskim i Żywieckim. Przewodniczył przez kilka lat zespołowi antykrzysowemu, który na bieżąco koordynował działania nie tylko w Beskidach, ale i w innych rejonach katowickiej dyrekcji, w których należało stworzyć infrastrukturę wspomagającą 8 nadleśnictw górskich w pra-

cach związanych z przebudową drzewostanów na wielką skalę – m.in. poprzez budowę bądź gruntowną modernizację obiektów szkółkarskich oraz wyluszczeni i przechowalni nasion.

W 2015 roku wydana została przez RDLP w Katowicach i Uniwersytet Rolniczy w Krakowie obszerna publikacja naukowa „Ekologiczne i hodowlane uwarunkowania przebudowy drzewostanów świerkowych w Beskidzie Śląskim i Beskidzie Żywieckim”. Autorami rozdziału „Praktyczna realizacja działań ograniczających proces rozpadu drzewostanów świerkowych na obszarze Beskidu Śląskiego i Żywieckiego” byli Bogdan Gieburowski i Kazimierz Szabla. Autorzy ci opracowali także rozdział „Polityczne, prawne i finansowe warunki rozwoju leśnictwa” przyjętej przez Polskie Towarzystwo Leśne „Wizji przyszłości polskich lasów i leśnictwa do 2030 roku”.

Bogdan Gieburowski był i jest bardzo aktywny w zakresie propagowania zagadnień leśnictwa – jako autor wielu publikacji w prasie zawodowej i lokalnych mediach, realizator licznych konferencji i sympozjów oraz autor wielu referatów. Był członkiem prezydium (sekretarzem) Rady Leśnictwa przy Ministrze Środowiska oraz członkiem prezydium Kolegium Lasów Państwowych przy Dyrektora Generalnym LP. Wchodził w skład wielu zespołów problemowych, powoływanych przez Ministra Środowiska lub Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych. Aktualnie aktywnie działa w Polskiej Izbie Ekologii – jest członkiem Prezydium Rady tej Izby.

Do Polskiego Towarzystwa Leśnego należy od 1975 roku. Przez 10 lat był przewodniczącym Zarządu Oddziału PTL w Katowicach, który był wówczas najliczniejszym oddziałem Towarzystwa. Do 2016 roku był wieloletnim, aktywnym przewodniczącym komisji wniosków Zarządu Głównego PTL – jest też współautorem pełnej nowelizacji statutu i regulaminów Towarzystwa. Był również przedstawicielem Towarzystwa w Związku Stowarzyszeń na rzecz Zrównoważonego Leśnictwa FSC Polska.

Przyznano mu liczne odznaczenia państwowe, resortowe i organizacyjne, w tym: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Srebrny Krzyż Zasługi, odznakę honorową Za Zasługi dla Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz złotą odznakę honorową PTL.

Bogdan Gieburowski jest żonaty (żona, córka nadleśniczego, jest lekarzem chirurgiem). Mają dwóch synów: Wojciech jest absolwentem Wydziału Leśnego Akademii Rolniczej w Krakowie (prowadzi własną działalność gospodarczą), a Marek ukończył Automatykę i Robotykę na Politechnice Gliwickiej (i pracuje w wyuczonym zawodzie).

Kazimierz Szabla

Urodził się 10 października 1950 roku w Nowym Sączu. Jest absolwentem nowosądeckiego I Liceum Ogólnokształcącego im. Jana Długosza. W 1973 roku ukończył studia na Wydziale Leśnym Akademii Rolniczej w Krakowie, uzyskując tytuł magistra inżyniera leśnictwa. Od 1974 roku jest na trwale związany ze Śląskiem. Pracę zawodową rozpoczął w Nadleśnictwie Rybnik (którego drzewostany poddane były silnej presji imisji przemysłowych i szkód górniczych) od stanowiska leśniczego, gdzie przeszedł wszystkie kolejne szczeble zarządzania, aż do stanowiska zastępcy nadleśniczego. W maju 1982 roku w wieku 31 lat został powołany na stanowisko nadleśniczego Nadleśnictwa Rudy Raciborskie, na którym pracował do października 1996 roku. W latach 1996-1997 był Dyrektorem Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Zielonej Górze, a następnie od 1998 roku ponownie nadleśniczym Nadleśnictwa Rudy Raciborskie. W listopadzie 2001 roku został powołany na stanowisko Dyrektora Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Katowicach – jednej z najtrudniejszych i największych w kraju, prowa-

dążącej gospodarkę leśną w bardzo trudnych warunkach Śląska na powierzchni 630 tys. ha lasów państwowych i nadzorującej 170 tys. ha lasów prywatnych, obejmującej swym zasięgiem kilka województw. W 2004 roku otrzymał tytuł doktora nauk leśnych w zakresie leśnictwa za pracę „Wpływ biopreparatów z grzybami ektomikoryzowymi na kształtowanie się mikoryz, wzrost i rozwój sadzonek wybranych gatunków drzew leśnych w szkółce kontenerowej i w uprawach w różnych warunkach środowiskowych”, wykonaną pod kierunkiem prof. dr. hab. Stefana Kowalskiego na Wydziale Leśnym AR im. Hugona Kołłątaja w Krakowie i obronioną z wyróżnieniem. W październiku 2016 roku, po 15 latach kierowania RDLP w Katowicach i 43 latach nieprzerwanej pracy w Lasach Państwowych, przeszedł na emeryturę.

Dr Kazimierz Szabla jest leśnikiem o dużym dorobku zawodowym. Ma znaczący udział w przebudowie lasów będących pod wpływem emisji przemysłowych na powierzchni blisko 100 tys. ha, a także w zalesianiu wielu terenów poprzemysłowych i rekultywowanych. Uczestniczył w akcji gaszenia największego w historii Lasów Państwowych pożaru lasów w okolicach Kuźni Raciborskiej w 1992 roku. Był wiodącym współautorem koncepcji zagospodarowania pożarzyska, a następnie prowadził jego odbudowę na powierzchni blisko 5 tys. ha. Jest jednym z głównych twórców szkółkarstwa kontenerowego w Lasach Państwowych i realizatorem jednej z najnowocześniejszych w Europie szkółek do hodowli sadzonek z zakrytym systemem korzeniowym. Brał udział w projektowaniu wielu innych szkółek kontenerowych w LP. Jest współautorem pierwszej unikalnej technologii produkcji biopreparatów grzybów mykoryzowych i sterowanej mykoryzacji sadzonek drzew leśnych. Był inicjatorem i współautorem, a także realizatorem „Programu dla Beskidów”, który wyprzedził późniejsze zdarzenia związane z rozpadem drzewostanów świerkowych w Beskidzie Śląskim i Żywieckim. Wniósł znaczący wkład w modernizację systemu ochrony przeciwpożarowej lasów. Brał czynny udział (często jako osoba kierująca) w usuwaniu licznych klęsk oraz odbudowie lasów po tych klęskach na powierzchni ponad 54 tys. ha na terenie RDLP Katowice, w tym w powstrzymaniu gradacji korników w świerkowych drzewostanach Beskidu Śląskiego i Żywieckiego. Jest też jednym z inicjatorów planowania urzędzeniowego w tzw. Leśnych Obszarach Funkcjonalnych oraz – wspólnie z prof. dr. hab. Andrzejem Szujekim – propagatorem nowej koncepcji ochrony lasu. Był przewodniczącym zespołu, który znowelizował w 2012 roku Instrukcję Ochrony Lasu. Brał udział w tworzeniu i opiniowaniu wielu aktów prawnych i instrukcji regulujących gospodarkę leśną.

Swoje doświadczenia w zakresie gospodarki leśnej – szczególnie w tematyce ochrony lasu, planowania w leśnictwie, organizacji gospodarstwa leśnego, a także w teorii i praktyce nowoczesnego szkółkarstwa – zawarł w blisko 100 publikacjach, w tym w podręczniku „Szkółkarstwo kontenerowe – nowe biotechnologie w polskim szkółkarstwie leśnym” oraz „Mikoryzacja sadzonek a efekty hodowlane w uprawach”. Jest współautorem opracowania „Kornik drukarz i jego rola w ekosystemach leśnych”, a także podręcznika „Ektomikoryzy. Nowe biotechnologie w polskim szkółkarstwie leśnym” oraz monografii „Ekologiczne i hodowlane uwarunkowania przebudowy drzewostanów świerkowych w Beskidzie Śląskim i Beskidzie Żywieckim”. Jest autorem wielu publikacji w „Postęпах Techniki w Leśnictwie”, „Bibliotecze Leśniczego”, „Poradniku Ochrony Lasu” i „Poradniku Leśniczego” oraz w wydawnictwach Uniwersytetu Rolniczego w Brnie. Wykładał na sześciu spośród dziewięciu sesji Zimowej Szkoły Leśnej. Był inicjatorem i organizatorem licznych konferencji i sympozjów, autorem wielu referatów (w tym na czterech Zjazdach PTL) oraz artykułów w mediach lokalnych i zawodowych. Był uczestnikiem kilkudziesięciu audycji w radiu i telewizji, a także autorem wielu felietonów w Radiu Katowice popularyzujących wiedzę o lesie i potrzebie ochrony środowiska.

W latach 1983-1987 był członkiem Konsultacyjnej Rady Leśnictwa, a w latach 1989-1998 i 2002-2005 roku członkiem Rady Leśnictwa przy Ministrze Środowiska, w tym wiceprzewod-

niczającym Rady Leśnictwa w latach 2003-2005. Był także wieloletnim członkiem i wiceprzewodniczącym Kolegium Lasów Państwowych przy Dyrektorze Generalnym. W latach 2003-2005 wchodził w skład Rady Doradców Ministra Środowiska jako przewodniczący podzespołu Rady Doradców ds. Leśnictwa. Był też wiceprzewodniczącym Prezydium Zarządu Głównego Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Leśnictwa i Drzewnictwa. W latach 2002-2005 był członkiem rady nadzorczej NFOŚiGW.

Do Polskiego Towarzystwa Leśnego należy od 1977 roku. W tym czasie pełnił w strukturach PTL wiele funkcji. Był wieloletnim przewodniczącym Śląskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Leśnego, a obecnie jest wiceprzewodniczącym Zarządu Głównego PTL.

Doktor Kazimierz Szabla był wielokrotnie nagradzany i wyróżniany, w tym w 1997 roku nagrodą państwową I stopnia za odbudowę lasu po katastrofalnym pożarze, a w 2003 roku nagrodą im. Adama Loreta za wdrożenie mykoryzacji sadzonek do praktyki leśnej. W 2002 roku otrzymał Złoty Kordelas, a w 2016 roku Diamentowy Kordelas Leśnika Polskiego (nr 3). Uzyskał tytuł Leśnika Roku 2008 „Przeglądu Leśniczego” oraz tytuł Srebrnego (2003) i Złotego (2008) Inżyniera „Przeglądu Technicznego”. W 2002 roku kapituła pod przewodnictwem wybitnych osobowości Śląska przyznała mu statuetkę „Jorgowe Drzewo” za szczególnie szacunek do tradycji i środowiska. W 2010 roku otrzymał Platynowy Laur Pro Publico Bono, a w 2013 roku Czarny Diament za „wyjątkowe, osobiste i wszechstronne zasługi dla Śląska”. Przyznano mu wiele odznaczeń państwowych i resortowych, w tym: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty, Srebrny i Brązowy Krzyż Zasługi, Medal Pro Memoria i Pro Patria, a także medale za zasługi, m.in. dla obronności kraju, pożarnictwa, policji i budownictwa. Został odznaczony złotą odznaką „Za wybitne zasługi dla Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie”, odznaką honorową Za Zasługi dla SGGW, złotą odznaką Za Zasługi dla Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, Medalem św. Huberta oraz Złotem i wieloma innymi wyróżnieniami.

Jego żona Joanna jest również leśnikiem, absolwentką Akademii Rolniczej w Krakowie. Mają dwoje dzieci – córka Beata jest lekarzem, syn Rafał doktorem nauk chemicznych i pracownikiem Polskiej Akademii Nauk oraz Czeskiej Akademii Nauk.

Adam Szempliński

Adam Szempliński urodził się 11 października 1935 roku w Ręczewie w powiecie plockim. Szkołę podstawową i gimnazjum ogólnokształcące ukończył w Brodnicy (woj. kujawsko-pomorskie). W latach 1953-1957 studiował na Wydziale Leśnym SGGW w Warszawie, uzyskując dyplom inżyniera leśnika. Następnie – już podczas pracy w urzędowaniu lasu – poszerzał swoją wiedzę na studiach magisterskich (w okresie 1962-1965), uzyskując w 1965 roku tytuł magistra inżyniera. Po ukończeniu studiów (1957) otrzymał nakaz pracy w Biurze Urządzania i Pomiaru Lasu w Olsztynie (wchodzącego w skład Biura Urządzania Lasu i Projektów Leśnictwa), gdzie pracował od 1 kwietnia 1957 roku do 1 maja 1967 roku w terenowym wykonawstwie prac urzędzeniowych (kolejno na stanowiskach: starszego technika, taksatora, starszego taksatora, starszego projektanta). W maju 1967 roku został zatrudniony w Warszawie w Biurze Obliczeń Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego (późniejszym Centrum Informatyki Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego) do prac nad przeprowadzeniem pierwszej w Polsce Aktualizacji Stanu Lasu zrealizowanej na podstawie planów urzędzenia lasu wykonanych przez BULiGL w latach definitywnego urzędzenia lasu (1956-1967) oraz oceny stopnia ich realizacji. Po zakończeniu tych

prac powrócił w 1969 roku do pracy w BULiGL (w Zarządzie Biura w Warszawie) na stanowisko starszego inspektora kontroli, a w latach 1972-1976 pracował jako kierownik nowo powołanego w Zarządzie Biura Działu Studiów. Z dniem 1 października 1976 roku został przeniesiony służbowo na stanowisko naczelnika Wydziału Leśnictwa w Zespole Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów – wówczas głównego centrum koordynacyjnego gospodarki kraju. W końcu 1984 roku wygrał konkurs na stanowisko dyrektora BULiGL w Warszawie i 15 lutego 1985 roku rozpoczął pracę na tym stanowisku. Przez procedurę konkursową przechodził z pozytywnym rezultatem jeszcze dwukrotnie – w latach 1992 i 1997. Na stanowisku dyrektora BULiGL pracował do czasu przejścia na emeryturę (do 1 lipca 2008 roku), a następnie jeszcze przez trzy lata był zatrudniony na pół etatu na stanowisku doradcy dyrektora BULiGL. Staż pracy Adama Szemplińskiego to łącznie 54 lata.

Do jego ważnych osiągnięć zawodowych należy zaliczyć wniosek do Komisji Planowania przy Radzie Ministrów dotyczący zaniechania narzucania rozmiaru użytkowania w drzewostanach rębnych powyżej sumy etatów użytkowania rębnego ustalonych w planach urządzenia lasu zrealizowany w 1978 roku. W 1986 roku Adam Szempliński powołał w Zarządzie BULiGL komórkę studialną, która przygotowała i wdrożyła do praktyki system przetwarzania danych urzędzeniowych (wraz z wydrukiem składników planów urządzenia lasu) na komputerach osobistych. Dalszym krokiem w kierunku zautomatyzowania wykonawstwa planów urządzenia lasu było opracowanie i wdrożenie do praktyki urzędzeniowej zasad wykonywania map numerycznych (wraz z ich wydrukiem). Opracowana technologia była następnie dalej rozwijana i wykorzystywana również w Lasach Państwowych. W czasie pełnienia przez Adama Szemplińskiego funkcji dyrektora BULiGL wdrożono do praktyki urzędzeniowej matematyczno-statystyczną metodę inwentaryzacji zasobów drzewnych, wykorzystując w tym zakresie nie tylko osiągnięcia krajowe, ale również doświadczenia urządzania lasu w innych krajach, w szczególności w Austrii i Czechach. Rozwinięto współpracę zawodową z wieloma krajami (Austria, Czechy, Białoruś, Litwa, Finlandia, Węgry i Rosja), która jest nadal kontynuowana.

Adam Szempliński jest autorem bądź współautorem kilkudziesięciu artykułów dotyczących leśnictwa, w szczególności urządzania lasu i możliwości użytkowania drewna w Polsce, a także budowy systemu planistyczno-prognostycznego. Do najważniejszych należą: „Stan i perspektywy rozwoju zasobów leśnych Lasów Państwowych oraz możliwości ich użytkowania” (Konferencja w Jaszowcu, 2004), „Praktyczne aspekty regulacji użytkowania głównego w urządzaniu lasu” (z S. Zajączkowskim; W: *Użytkowanie lasu i problemy regulacji użytkowania lasu w Polsce*, red. P. Paschalis, Fundacja Rozwój SGGW, Warszawa, 1998), „Zagadnienia ochrony przyrody i środowiska w aktualnej instrukcji urządzania lasu” (W: *Kierunki ochrony przyrody w lasach zagospodarowanych*, red. R. Zielony, Fundacja Rozwój SGGW, Warszawa, 1995), „Zasoby drzewne w Lasach Państwowych – stan obecny i perspektywy” (maszynopis w BULiGL, 2003), „Rola, znaczenie i zadania urządzania lasu w realizacji polityki leśnej państwa” (maszynopis w BULiGL), „Współpraca Biura Urządzania Lasu i Geodezji Leśnej z Zakładem Urządzania Lasu SGGW” (W: *80-lecie Zakładu Urządzania Lasu*, red. S. Miścicki, Wydawnictwo Fundacji Rozwój SGGW, Warszawa, 1999), „Zasoby leśne w trwale zrównoważonej gospodarce leśnej i ich inwentaryzacja” (z J. Dawidziukiem i S. Zajączkowskim; W: *Ochrona lasów wyzwaniem cywilizacyjnym XXI wieku*, Konferencja naukowa poświęcona Jubileuszowi 80-lecia Prof. dr. hab. Andrzeja Szujckiego, dr. h.c. Warszawa, 4 grudnia 2009 roku, Katedra Ochrony Lasu i Ekologii SGGW, Polskie Towarzystwo Leśne, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Leśnictwa i Drzewnictwa, Wydawnictwo SGGW, Warszawa, 2010), „Rola urządzania lasu w budowie systemu planistyczno-prognostycznego w leśnictwie” (z J. Dawidziukiem i S. Zajączkowskim; W: *Quo vadis, forestry?*, red. Z. Sierota, Materiały Międzynarodowej Konferencji Sękocin Stary, 29-30 czerwca 2006 roku, 2007), „50 lat

Biura Urządzenia Lasu i Geodezji Leśnej w służbie polskiego leśnictwa” (materiały na konferencję naukowo-techniczną „Urządzenie lasu w służbie polskiego leśnictwa”. Rogów, 12-13 kwietnia 2007), „Wybrane problemy nowelizacji instrukcji urządzania lasu” (z S. Zajączkowskim; W: Stan i perspektywy badań z zakresu urządzania lasu i ekonomiki leśnictwa, materiały IV Konferencji Leśnej, Sękocin Las, 13-14 czerwca 2000, Instytut Badawczy Leśnictwa, Warszawa), „Organizacja służby urządzania lasu w krajach Europy Środkowej i Wschodniej, tj. w byłych państwach socjalistycznych” (maszynopis w BULiGL), „Perspektywy możliwości pozyskania surowca drzewnego w okresie do 2010 roku” (skrót referatu wygłoszonego 6 kwietnia 2000 roku na Sympozjum Wydziału Technologii Drewna SGGW i Stowarzyszenia Producentów Stolarstwa Budowlanego), „Problemy Organizacyjne BULiGL w aspekcie zadań wynikających z polityki leśnej państwa” (W: Materiały na konferencję naukowo-techniczną z okazji 40-lecia BULiGL, Waplewo, 13-14 listopada 1997).

Mgr inż. Adam Szempliński od wielu lat pracuje na rzecz Polskiego Towarzystwa Leśnego. W latach 1985-1997 pełnił funkcję zastępcy przewodniczącego Zarządu Głównego PTL i brał czynny udział w pracach jego Prezydium. Następnie do 2006 roku był członkiem Zarządu Głównego PTL. W 2006 roku został przewodniczącym Sądu Koleżeńskiego PTL i funkcję tę pełni nadal w kadencji 2015-2018. Ponadto od wielu lat jest członkiem Komisji Urządzenia Lasu powołanej przez Zarząd Główny PTL oraz działa w Stowarzyszeniu Inżynierów i Techników Leśnictwa i Drzewnictwa. W latach 90. przez dwie kadencje wchodził w skład Rady przy Ministrze Ochrony Środowiska. Działał również aktywnie w strukturach Polskiego Związku Łowieckiego. W latach 1971-2005 był przewodniczącym Koła Łowieckiego „Knieja”, które działało początkowo przy Ministerstwie Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego. Przez 19 lat był członkiem Warszawskiej Wojewódzkiej Rady Łowieckiej i komisji problemowych przy Warszawskiej Wojewódzkiej Radzie Łowieckiej.

Za wybitne osiągnięcia zawodowe oraz pracę społeczną mgr inż. Adam Szempliński został odznaczony Krzyżami Kawalerskim i Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz odznaczeniami państwowymi, resortowymi i stowarzyszeniowymi. Za szczególne osiągnięcia na rzecz Polskiego Towarzystwa Leśnego oraz na polu leśnictwa została mu nadana srebrna, a następnie złota odznaka honorowa PTL. Otrzymał również srebrną i złotą odznakę honorową SITLiD. Za działalność na polu łowiectwa został odznaczony medalami zasługi łowieckiej – kolejno: brązowym, srebrnym i złotym oraz najwyższym odznaczeniem łowieckim – Złotem.

Zygmunt Cichocki

Urodził się 6 marca 1945 roku w Żurawie (gmina Jedlińsk pod Radomiem). W związku z nakazem pracy, który otrzymał jego ojciec, cała rodzina Cichockich wyjechała na tzw. Ziemię Odzyskane – do miejscowości Rybice w powiecie Kamień Pomorski. Szkołę podstawową ukończył w 1958 roku w miejscowości Gostyń. W 1963 roku ukończył Technikum Leśne w Rogozińcu. Pracę zawodową rozpoczął jako stażysta w Nadleśnictwie Kamień Pomorski. W latach 1964-1966 odbył zasadniczą służbę wojskową. Po powrocie z wojska podjął pracę na stanowisku podleśniczego, nadal w Nadleśnictwie Kamień Pomorski, a w latach 1968-1972 jako leśniczy prowadził w tym nadleśnictwie leśnictwo Pobierowo. Jednocześnie z pracą zawodową studiował na Wydziale Leśnym Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu, który ukończył w 1972 roku, uzyskując tytuł inżyniera leśnika. W tym samym roku awansował na stanowisko zastępcy nadleśniczego w Nadleśnictwie Gryfice, a dwa lata później, mając zaledwie 29 lat,

został nadleśniczym. Nadleśnictwem Gryfice kierował do 1991 roku. W tym czasie, budując liczne obiekty turystyczne w lesie (w zasięgu terytorialnym nadleśnictwa znajduje się wiele miejscowości wczasowych), udowodnił, że las może być otwarty dla wszystkich. W trakcie pracy w szczecińskich lasach powstało za jego sprawą lub przy jego współudziale wiele ciekawych projektów. Między innymi był pierwszym nadleśniczym w Polsce, który sprywatyzował (sprzedał) pilarki zatrudnionym w nadleśnictwie drwalom. Jak na owe czasy (1983) było to rozwiązanie nie tylko nowatorskie, ale i odważne.

1 marca 1991 roku Zygmunt Cichocki został powołany na stanowisko zastępcy dyrektora Okręgowego Zarządu Lasów Państwowych w Szczecinie. Gdy – w związku wejściem w życie Ustawy o lasach z dnia 28 września 1991 roku – nastąpiły zmiany organizacyjne i powołano Regionalną Dyрекcyję Lasów Państwowych w Szczecinie, nadal pełnił tam funkcję zastępcy dyrektora ds. zagospodarowania lasu, do 30 kwietnia 1998 roku. Od 1 maja 1998 został przeniesiony na stanowisko nadleśniczego Nadleśnictwa Bogdaniec, gdzie pracował do 31 stycznia 1999 roku. W okresie 1 od lutego 1999 roku do 16 grudnia 2001 roku pracował jako naczelnik Wydziału Hodowli Lasu w RDLP Szczecin. Z dniem 17 grudnia 2001 roku ponownie został zastępcą dyrektora RDLP – na tym stanowisku pracował do 30 czerwca 2010 roku, kiedy odszedł na zasłużoną emeryturę. W Lasach Państwowych przepracował 47 lat. Jako leśnik przeszedł wszystkie istotne szczeble kariery zawodowej. Najdłużej pracował na stanowisku zastępcy dyrektora RDLP w Szczecinie. W ciągu długoletniej pracy wychował wielu wspaniałych młodych leśników.

Zygmunt Cichocki jest członkiem PTL od 1974 roku. W latach 1991-2010 był przewodniczącym Zarządu Oddziału PTL w Szczecinie, natomiast po przejściu na emeryturę stał się członkiem zarządu oddziału PTL. Szczególnego podkreślenia wymagają jego zasługi w prowadzeniu działalności statutowej Towarzystwa, takie jak współpraca z licznymi organizacjami, m.in. SITLiD, LOP, PZŁ, instytucjami wojewódzkimi, samorządowymi, uczelniami, placówkami oświatowymi, organizacjami pozarządowymi, a także przedstawicielami przemysłu drzewnego. Koordynował i współorganizował liczne konferencje i seminaria. Brał w nich czynny udział, prowadząc je oraz wygłaszając prelekcje i odczyty. Inicjował też wyjazdy szkoleniowo-techniczne. W okresie transformacji ustrojowej organizował m.in. wyjazdy do Niemiec, Austrii, Francji, Szwecji i Finlandii, dzięki którym można było wykorzystać dobre doświadczenia tych krajów w prowadzeniu gospodarki leśnej, ochronie środowiska czy organizacji pracy. Nawiązane kontakty oraz wymiana doświadczeń pozwoliły na uzyskiwanie na terenie dyrekcji szczecińskiej bardzo dobrych efektów pracy oraz osiągnięcie wysokiego poziomu merytorycznego prowadzonych działań. Współpraca z leśnikami innych krajów była dwustronna. Polskie lasy i obiekty leśne mieli okazję odwiedzać leśnicy z Anglii, Francji, Niemiec, Austrii, Danii, Szwecji, Norwegii, Litwy, Łotwy, Czech, Słowacji, a nawet Kanady.

Osobistymi działaniami przyczynił się do utworzenia na terenie RDLP Szczecin leśnych kompleksów promocyjnych: 1 lipca 1996 roku Leśnego Kompleksu Promocyjnego „Lasy Puszczy Bukowej i Goleniowskiej” w nadleśnictwach: Gryfino, Kliniska i Trzebież oraz w 2004 roku Leśnego Kompleksu Promocyjnego „Puszcza Nadnotecka”, w skład którego wchodzi nadleśnictwa regionalnych dyrekcji w Poznaniu, Szczecinie i Pile.

Jako przewodniczący Oddziału PTL był współorganizatorem wielu konferencji naukowych i zjazdów PTL: m.in. w 1992 roku odbył się w Międzyzdrojach zjazd Polskiego Towarzystwa Leśnego – w stulecie zjazdu Niemieckiego Towarzystwa Leśnego w 1892 roku, kiedy to niemieccy leśnicy ufundowali pamiątkowy kamień-obelisk posadowiony na skarpie nad brzegiem morza. Stał on tam do silnego sztormu w 1932 roku, kiedy zabrało go morze. Prawie 60 lat później, w 1991 roku, znów po silnym sztormie, uwagę leśnika spacerującego brzegiem morza zwrócił wystający z piasku kamienny głaz, a na nim ledwo widoczny i mało już czytelny napis. Kamień

wydobyto, ponownie posadowiono i odsłonięto podczas zjazdu Polskiego Towarzystwa Leśnego w 1992 roku. W zjeździe wzięli też udział leśnicy z Niemieckiego Towarzystwa Leśnego. Podczas zjazdu na Kawczej Górze w Wolińskim Parku Narodowym dokonano odsłonięcia dwóch pomników: tego sprzed stu lat z wrytym na nim w języku Goethego i Schillera napisem „XXI zjazdowi niemieckich leśników ufundowany przez Pomorskie Towarzystwo Leśne 1892” oraz ufundowanego przez Polskie Towarzystwo Leśne, na pamiątkę zjazdu leśników polskich. Na konferencji na temat hodowli drzewostanów dębowych, która odbyła się 4 października 2003 roku w Nadleśnictwie Smolarz, odsłonięto kamienny pomnik honorowy upamiętniający wkład pracy prof. dr. hab. Ryszarda Siweckiego w zakresie badań objętym tematyką tej konferencji. W dniu 12 października 2006 odbyła się Międzynarodowa Konferencja PTL na terenie Nadleśnictwa Międzyzdroje i niemieckiego Nadleśnictwa Pudagla. Wrócono wówczas do wydarzeń z 1992 roku i posadowiono na Kawczej Górze nowy obelisk z wielojęzyczną informacją o wydarzeniach z roku 1892 i 1992. Ta niecodzienna historia kamieni upamiętniających ważne leśne wydarzenia na tym terenie mogła zostać pozytywnie zakończona dzięki działaniom i zaangażowaniu Zygmunta Cichockiego.

Rozwój obustronnie korzystnych, dobrych stosunków oraz owocnej współpracy leśników polskich i niemieckich znalazł odzwierciedlenie w programie i organizacji 109 Zjazdu PTL, który odbył się w 2009 roku w Gorzowie Wlkp. oraz na terenie nadleśnictw RDLP Szczecin i nadleśnictw niemieckich. Zygmunt Cichocki został za działalność społeczną nagrodzony wieloma tytułami i odznaczeniami. Godne zauważenia jest jego wyjątkowo przyjazne nastawienie do otaczającego go świata (głównie przyrody), a przede wszystkim do drugiego człowieka. Na szczególnie podkreślenie zasługuje jego bardzo wysoka kultura osobista, życzliwość, chęć dzielenia się swoją wiedzą i doświadczeniem oraz otwartość na drugiego człowieka. Do dnia dzisiejszego służy on polskiemu lasom jako ekspert przy okazji terenowych odbiorów prac urzędniowych na terenie nadleśnictw RDLP Szczecin, biorąc udział w kształtowaniu i opiniowaniu kolejnych średnio-okresowych planów zagospodarowania lasu. Jego szeroka znajomość terenów leśnych pozwala w istotny sposób wpływać na jakość tworzonych planów i późniejszą realizację tych dokumentów w kolejnych 10 latach. Szczecińsko-gorzowskie lasy jeszcze przez wiele lat będą nosiły ślad jego pracy, którą wykonywał dla ich prawidłowego zagospodarowania i wykorzystania przez następne pokolenia mieszkańców tych ziem.

Zygmunt Cichocki to zasługujący na wyróżnienie leśnik, a dla szczecińskich leśników i członków PTL wspomniały kolega i przyjaciel. W życiu prywatnym jest szczęśliwym mężem, ojcem i dziadkiem.

Jerzy Flisykowski

Urodził się 24 marca 1951 roku w Tczewie. Szkołę podstawową ukończył w 1965 roku, a w 1969 roku Liceum Ogólnokształcące w Tczewie. Po uzyskaniu świadectwa dojrzałości rozpoczął studia na Wydziale Leśnym Akademii Rolniczej w Poznaniu, którego dyplom ukończenia uzyskał w 1974 roku. Pracę zawodową rozpoczął w Nadleśnictwie Zdrojowa Góra niedaleko Piły w charakterze stażysty, a później leśniczego technologa. Po zakończeniu służby wojskowej w SOR w 1976 roku podjął pracę w Nadleśnictwie Babki w Okręgowym Zarządzie Lasów Państwowych w Poznaniu w charakterze leśniczego, później adiunkta, a następnie nadleśniczego terenowego. W 1989 roku został zatrudniony w Okręgowym Zarządzie Lasów Państwowych w Poznaniu (przekształconym w 1992 roku w Regionalną Dyрекję Lasów Państwowych),

gdzie pracuje do dnia dzisiejszego. Od 1989 roku w OZLP, a następnie RDLP w Poznaniu pełnił kolejno funkcje szefa służb brakarskich, głównego specjalisty ds. użytkowania i technologii, naczelnika wydziału wdrożeń i rozwoju, a obecnie naczelnika wydziału kontroli i audytu wewnętrznego. W międzyczasie dodatkowo zainicjował i wykonywał działania z zakresu public relations i komunikacji społecznej. W trakcie pracy zawodowej prowadził także badania z zakresu utylizacji ścieków przemysłowych w środowisku glebowym. Ukończył studia podyplomowe: na Międzywydziałowym Studium Pedagogicznym Akademii Rolniczej w Poznaniu, z zakresu gospodarki leśnej na SGGW w Warszawie, z zakresu wyceny nieruchomości na Akademii Rolniczej we Wrocławiu, a także podyplomowe studia menadżerskie w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie.

W latach 1995-1997 był członkiem Zespołu Strategii Lasów Państwowych ds. Komunikacji Społecznej. Uczestniczył w szkoleniu w Wielkiej Brytanii z zakresu komunikacji społecznej w edukacji przyrodniczej – jest autorem publikacji i artykułów z tego zakresu. W okresie 1998-2011 wykładał w ramach studium podyplomowego „Komunikacja i Promocja w Biznesie” na Akademii Ekonomicznej w Poznaniu oraz na studium podyplomowym „Public Relations” na tej samej uczelni. Współtworzył normy klasyfikacji jakościowo-wymiarowej surowca drzewnego oraz był członkiem Komisji Leśnej Polskiego Komitetu Normalizacji i Miar, a także autorem publikacji z zakresu klasyfikacji surowca drzewnego. Pełni też funkcję biegłego sądowego z zakresu klasyfikacji surowca drzewnego i drzewostanów. Od 1998 roku jest członkiem rady programowej czasopisma „Las Polski”. Redaguje także czasopismo „Wielkopolski Przegląd Leśniczy” oraz organizuje i współorganizuje liczne konferencje, seminaria oraz szkolenia zawodowe z zakresu tematyki leśnej. Spośród konferencji wyróżnić należy szczególnie te poświęcone Puszczy Noteckiej.

Do Polskiego Towarzystwa Leśnego należy od 1978 roku. W 1988 roku został członkiem Zarządu Oddziału, w 1992 roku zastępcą przewodniczącego Zarządu Oddziału, a od 1998 roku pełni funkcję przewodniczącego Zarządu Oddziału Wielkopolskiego PTL w Poznaniu. Od 1997 roku jest członkiem Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Leśnego, a od 2011 roku pełni także funkcję zastępcy przewodniczącego Zarządu Głównego PTL. W ramach aktywności w Polskim Towarzystwie Leśnym inicjował międzynarodowe kontakty leśników. W 1984 roku przebywał na zaproszenie Północno-Zachodniego Niemieckiego Towarzystwa Leśnego (Nordwestdeutscher Forstverein) w Dolnej Saksonii i Bawarii, a wymiana osobowa między obu Towarzystwami jest nadal kontynuowana. Kontakty z leśnikami niemieckimi rozszerzone zostały o wzajemne wymiany i współpracę z leśnikami z Brandenburgii (w szczególności ze Związkiem Leśników Brandenburgii, z przewodniczącym prof. Klausem Höppnerem) i zwięźzione podpisaniem umowy o stałej współpracy. W 1993 roku w ramach współpracy pomiędzy Oddziałem PTL w Poznaniu a Karyńskim Towarzystwem Leśnym wziął udział w wyjeździe szkoleniowym do Austrii. W 2004 roku zainicjował wyjazd naukowo-krajoznawczy członków Oddziału Wielkopolskiego PTL na Ukrainę. Pokłosiem kontaktów nawiązanych z prof. Weroniką Michajłówną Tarbajewą, zastępcą dyrektora Federalnego Zarządu Służb Nadzoru i Kontroli Ochrony Przyrody Obwodu Petersburskiego, był wyjazd szkoleniowy do Sankt Petersburga. Jako przewodniczący Zarządu Oddziału Wielkopolskiego Polskiego Towarzystwa Leśnego dużą wagę przykłada do zaznaczenia historycznej, ponad 150-letniej przeszłości towarzystwa leśnego na terenie Wielkopolski, eksponując fakt, że działające aktualnie w Wielkopolsce Towarzystwo Leśne jest w prostej linii kontynuacją dawnego Wydziału Leśnego Centralnego Towarzystwa Leśnego, który powstał w Wielkim Księstwie Poznańskim już w 1866 roku. Zainicjował i zorganizował w 2016 roku konferencję poświęconą 150-leciu towarzystwa leśnego w Wielkopolsce oraz jest autorem rozdziału w materiałach

z tej konferencji. Współ z prof. Przemysławem Matusikiem z UAM w Poznaniu i prof. Władysławem Chałupką jest współautorem „Dziejów Oddziału Wielkopolskiego Polskiego Towarzystwa Leśnego w latach 1866-2017”. W czasie swojej działalności w Polskim Towarzystwie Leśnym zainicjował skierowaną do społeczeństwa kampanię „Lasom Przyjazny”, cykl seminariów i konferencji „Człowiek-Las-Drewno” oraz Forum Leśne pod tym samym tytułem, towarzyszące najpierw Targom POLAGRA, a następnie targom EKO-LAS organizowanym przez Międzynarodowe Targi Poznańskie.

Był inicjatorem ustanowienia nagrody OW PTL im. prof. Józefa Rivolego dla wyróżniającego się studenta Wydziału Leśnego Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu. W 2006 roku zainicjował ustanowienie medalu pod nazwą „Pro Bono Silvae”. Medal ten jest najwyższym odznaczeniem przyznawanym przez Polskie Towarzystwo Leśne za wybitny wkład w rozwój leśnictwa i polskich lasów oraz za poszerzanie i promocję wiedzy o lasach i leśnictwie. Przyznano go po raz pierwszy w 2007 roku prof. Andrzejowi Szujeckiemu. Kierując Oddziałem Towarzystwa, realizuje szeroką działalność wydawniczą, obejmującą materiały pokonferencyjne, poradniki umożliwiające podwyższenie kwalifikacji zawodowych leśników oraz monografie naukowo-gospodarcze i pozycje popularnonaukowe.

Zainicjował i organizuje od 26 lat tradycyjne Bale Leśnika, w których uczestniczą leśnicy i sympatycy leśnictwa z regionu Wielkopolski. W 2005 roku wspólnie z Polskim Towarzystwem Kardiologicznym i jednostkami Lasów Państwowych zorganizował także imprezę masową o charakterze rekreacyjno-poznawczym „Nordic walking w lesie”, która odbywa się corocznie w związku z obchodami Światowego Dnia Serca.

Ideą przewodnią działalności Jerzego Flisykowskiego w Polskim Towarzystwie Leśnym jest realizacja zapisów przyjętego w 1878 roku statutu Galicyjskiego Towarzystwa Leśnego, prekursora Polskiego Towarzystwa Leśnego: „Celem Galicyjskiego Towarzystwa Leśnego jest wpływianie na rozwój gospodarstwa leśnego w kraju, popieranie interesów leśnictwa i wzajemne kształcenie w zawodzie leśniczym”.

W 1994 roku Jerzy Flisykowski został wyróżniony srebrną, a w 1997 roku złotą odznaką honorową Polskiego Towarzystwa Leśnego.

Jerzy Flisykowski jest żonaty, żona Anna Kurhańska Flisykowska jest pracownikiem Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu. Mają dwoje dzieci.

Stanisław Zajączkowski

Urodził się 5 listopada 1945 roku w Lublińcu (woj. śląskie). Szkołę podstawową i liceum ogólnokształcące ukończył w Miechowie (woj. małopolskie). Ulubionymi jego przedmiotami były matematyka i biologia. Bardzo interesował się również sportem, szczególnie lekkoatletyką. Wielokrotnie był reprezentantem szkoły w skoku o tyczce, a jego wynik (3,40 m) uzyskany w 1963 roku jest nadal rekordem szkoły.

W latach 1963-1968 studiował na Wydziale Leśnym SGGW w Warszawie. Pracę magisterską „Entomofauna pniaków dębowych w zależności od wieku i rozmiaru pniaka (na materiałach z Nadleśnictwa Miechów i Lasów Doświadczalnych SGGW w Rogowie)” napisał w Katedrze Ochrony Lasu pod kierunkiem prof. dr. hab. (wówczas dr. hab.) Andrzeja Szujeckiego, uzyskując tytuł magistra inżyniera leśnictwa w zakresie gospodarki leśnej. Po ukończeniu studiów – w listopadzie 1968 roku – rozpoczął pracę na stanowisku stażysty w Biurze Urządzania Lasu

i Projektów Leśnictwa (BULiPL) Oddział w Krakowie. Potem, już jako taksator, a następnie starszy taksator, brał udział w opracowywaniu planów urządzenia gospodarstwa leśnego (obecnie planów urządzenia lasu) zarówno dla nadleśnictw nizinnych i wyżynnych, jak i górskich. Pracę w Oddziale BULiPL w Krakowie zakończył we wrześniu 1974 roku, tj. z chwilą przyjęcia na stacjonarne studia doktoranckie na Wydziale Leśnym SGGW w Warszawie. Nad rozprawą doktorską początkowo pracował pod kierunkiem prof. dr. hab. Mikołaja Borowskiego, po którego śmierci w 1975 roku jego promotorem został prof. dr hab. (wówczas doc. dr hab.) Arkadiusz Bruchwald. W listopadzie 1978 roku Stanisław Zajączkowski na podstawie rozprawy doktorskiej z zakresu produktywności „Empiryczny model kształtowania się pierśnicy i przyrostu pierśnicy w wybranych szeregach rozwojowych drzewostanów sosnowych” uzyskał stopień naukowy doktora nauk leśnych. Jeszcze przed obroną rozprawy doktorskiej powrócił do pracy w Biurze Urządzenia Lasu i Geodezji Leśnej, podejmując 16 marca 1978 roku pracę w Zarządzie Biura w Warszawie na stanowisku specjalisty w Dziale Urządzenia Lasu. W ciągu kilku następnych lat prowadził kontrole prac urzędzeniowych w różnych oddziałach BULiGL, m.in. w Białymstoku, Brzegu, Krakowie, Olsztynie, Poznaniu i Szczecinku. W latach 80. ubiegłego wieku brał udział w opracowywaniu instrukcji wielkoobszarowej inwentaryzacji zdrowotnego i sanitarnego stanu lasu w Lasach Państwowych za pomocą czasowych kołowych powierzchni próbnych, a następnie we wdrażaniu jej do praktyki leśnej w Lasach Państwowych (w 1983), potem (1998) w lasach prywatnych, a także w dalszej realizacji tej inwentaryzacji w Lasach Państwowych w latach: 1985, 1988, 1991 oraz 1999-2001.

W 1986 roku Stanisław Zajączkowski został kierownikiem nowo powołanego Działu Studiów i Rozwoju, którym kierował do 1 lutego 1996 roku, tj. do chwili powołania go na stanowisko zastępcy dyrektora BULiGL. W okresie kierowania tym działem, na potrzeby sporządzania planów urządzenia lasu, zostaje opracowany w Biurze Urządzenia Lasu i Geodezji Leśnej system elektronicznego przetwarzania danych na komputerach osobistych. W tym czasie rozpoczęły się również prace związane z budową leśnej mapy numerycznej w Lasach Państwowych, w których znaczący udział miało BULiGL. Stanisław Zajączkowski brał także czynny udział w pracach nad instrukcją urządzenia lasu na III cyklu urządzenia lasu (1992-2002), proponując m.in. rozwiązania dotyczące powiązania matematyczno-statystycznej metody inwentaryzacji zasobów drzewnych z szacunkowymi metodami inwentaryzacji, co znalazło swój wyraz w tzw. metodzie równań regresji, która została wówczas wdrożona do praktyki urzędzeniowej, a potem rozwijana w kolejnych cyklach urządzenia lasu.

Z dniem 1 lutego 1996 roku Stanisław Zajączkowski został powołany na stanowisko zastępcy dyrektora BULiGL i funkcję tę pełnił do końca stycznia 2017 roku (obecnie pracuje w Zarządzie BULiGL w Sękocinie Starym jako doradca dyrektora). W okresie pełnienia przez niego funkcji zastępcy dyrektora BULiGL nastąpił znaczny rozwój technologiczny tej placówki. W znacznej mierze z informatyzowano prace kameralne oraz prace terenowe. Wprowadzono do powszechnego użytku terminale mobilne służące do zbierania danych w terenie, rozpoczęto prace nad zastosowaniem w produkcji tabletek i innych rodzajów nowoczesnego sprzętu komputerowego. Do użytku weszły elektroniczne urządzenia pomiarowe: dalmierze, średnicomierze i wysokościomierze. W okresie pełnienia funkcji zastępcy dyrektora brał również udział w opracowywaniu instrukcji sporządzania wielkoobszarowej inwentaryzacji stanu lasów wszystkich form własności za pomocą stałych kołowych powierzchni próbnych na kolejne 5-letnie cykle tej inwentaryzacji, które terenowo rozpoczynały się w latach: 2005 (I cykl), 2010 (II cykl) oraz 2015 (III cykl). Uczestniczył także, poczynając od 2008 roku, w pracach związanych z opracowywaniem koncepcji, a potem w przygotowywaniu założeń do budowy oraz funkcjonowania banku danych o zasobach leśnych i stanie lasów wszystkich form własności. Brał również czynny udział w pracach zespołów

zadaniowych przygotowujących projekty instrukcji urządzania lasu na kolejne cykle urządzania lasu, tj. na cykl IV (obejmujący lata 2003-2011) oraz cykl V (lata 2012-2021).

Dr Stanisław Zajączkowski jest autorem ponad 50 artykułów oraz referatów opracowywanych na różnego rodzaju konferencje i seminaria z zakresu leśnictwa i drzewnictwa publikowanych głównie w prasie leśnej i drzewnej oraz w czasopiśmie „Sylwan”, a także w materiałach pokonferencyjnych. Jest również autorem różnych recenzji, w tym podręczników akademickich oraz artykułów z zakresu leśnictwa i geodezji leśnej. Przedmiotem jego szczególnego zainteresowania są zagadnienia związane z inwentaryzacją zasobów leśnych, regulacją użytkowania głównego i ochroną przyrody, a także z wielkoobszarową inwentaryzacją stanu lasów wszystkich form własności oraz z bankiem danych o zasobach leśnych i stanie lasów w Polsce.

Ważnym kierunkiem jego zainteresowania są również prognozy rozwoju zasobów leśnych oraz możliwości użytkowania głównego opracowywane przy zastosowaniu wskaźników intensywności użytkowania głównego określanych na podstawie urzędniowych planów cięć, w podziale na użytkowanie rębne i przedrębne. Metodyka ta – zaproponowana przez Stanisława Zajączkowskiego – znajduje zastosowanie nie tylko w banku danych o zasobach leśnych i stanie lasów, ale wykorzystywana jest również w pracach prognostycznych dotyczących emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych z gruntów leśnych realizowanych na potrzeby opracowania projekcji emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w sektorze „Użytkowanie gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwo”, związanych z przygotowaniem projektów raportów niezbędnych do wypełnienia zobowiązań Polski wynikających z przepisów Unii Europejskiej i międzynarodowych.

Stanisław Zajączkowski należy do Polskiego Towarzystwa Leśnego od 1974 roku. Brał udział w pracach związanych z opracowaniem przez PTL „Wizji przyszłości polskich lasów i leśnictwa do 2030 roku”. Uczestniczył również w pracach nad narodowym programem leśnym jako współautor (z J. Dawidziukiem) trzech referatów dotyczących: rozwoju, struktury i możliwości zwiększenia użytkowania zasobów leśnych w perspektywie roku 2080; ewolucji wizji gospodarki leśnej w Polsce i misji PGL Lasy Państwowe w jej historii i wyzwaniach przyszłości oraz miejsca ochrony przyrody w leśnych dokumentach planistycznych, a także jako współautor (z J. Dawidziukiem i E. Wysocką-Fijorek) referatu dotyczącego aspektów ekonomicznych w planowaniu urzędniowym. W 2003 roku został przewodniczącym Komisji Urządzania i Użytkowania Lasu (obecnie Komisji Urządzania Lasu) przy Zarządzie Głównym PTL i funkcję tę pełni do dzisiaj. W latach 2006-2014 był członkiem Zarządu Głównego PTL. Od wielu lat działa społecznie również w Stowarzyszeniu Inżynierów i Techników Leśnictwa i Drzewnictwa.

Został wyróżniony licznymi nagrodami i odznaczeniami. Otrzymał zespołową nagrodę Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego za wybitne osiągnięcia w dziedzinie nauki i postępu technicznego, za realizację w 1984 roku tematu „Ocena zdrowotnego i sanitarnego stanu lasu za pomocą statystycznej metody inwentaryzacji wielkoobszarowej”. W 1989 roku otrzymał nagrodę II stopnia Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej za udział w realizacji pracy „Doskonalenie sposobu wyznaczania stref zagrożenia lasów przez emisje przemysłowe oraz wskaźniki określania strat na przyroście miąższości drzewostanów”.

Za działalność zawodową i społeczną został odznaczony Srebrnym (1986) i Złotym Krzyżem Zasługi (1997) oraz Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (2004), a także „Medalem Złotym za Długoletnią Służbę” (2016). Uhonorowano go odznaką „Zasłużony dla Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego” (1986) oraz złotą odznaką Za Zasługi dla Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (1995). W 2005 roku otrzymał Kordelas Leśnika Polskiego, a w plebiscycie czytelników „Przeglądu Technicznego” został laureatem „Srebrnego Inżyniera 2012”

w kategorii zarządzanie. W 1983 roku otrzymał srebrną odznakę honorową PTL, a w 1993 roku – złotą odznakę. Otrzymał również srebrną odznakę honorową SITLiD (1986).

Stanisław Zajączkowski jest żonaty (żona jest geografem po Uniwersytecie Warszawskim), ma jednego syna (absolwenta Wydziału Elektrycznego Politechniki Warszawskiej). Jego ostatnie hobby to teatr.

W latach 2014-2017 zmarli następujący członkowie honorowi Polskiego Towarzystwa Leśnego:

- prof. dr hab. Eugeniusz Feliks Bernadzki (15 stycznia 2016),
- dr inż. Antoni Kukiełka (5 kwietnia 2017),
- prof. dr hab. dr hc Andrzej Szujecki (9 października 2017).

Paweł Zarzyński

